

Audrey Carlan

September

Maand 9 van de *Calendar Girl*-serie

ISBN 978-90-225-7893-3
ISBN 978-94-023-0721-4 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Calendar Girl*
Oorspronkelijke uitgever: Waterhouse Press, LLC
Vertaling: Ineke de Groot
Omslagontwerp: Rob Krikke | Baqup
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet, Soest

© 2015 Waterhouse Press, LLC. All rights reserved.
Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Karen Roma, September draag ik op aan jou, mijn Australische vriendin. Je oordeel is altijd eerlijk, of je het verhaal nu mooi vindt of niet. En je houdt altijd vertrouwen in me. De opbouwende kritiek zorgt ervoor dat ik nog harder werk en de lat nog hoger leg. Dankzij jou word ik steeds beter. Dank je, lieverd.

1

Witte muren. Overal witte muren met afgebladderde verf en plafondtegels waar grillige roestkleurige vlekken op zaten. Ik knipperde een paar keer met mijn ogen en draaide met mijn hoofd. Er zat al bijna een week een enorme spierknoop tussen mijn schouderbladen.

Het spijt me, maar er is geen vooruitgang.

We zijn er voor je, Mia.

We blijven hopen op een wonder.

De kans dat uw vader het overleeft, is helaas uiterst klein.

U kunt maar beter de rest van de familie op de hoogte stellen.

Praat tegen hem. Neem afscheid.

Alles wat de dokter had gezegd, bleef door mijn hoofd malen. Elke keer weer van voren af aan.

Met vermoeide ogen keek ik naar de enige man die altijd van me had gehouden. Vanaf mijn eerste ademhaling. Hij had me leren basketballen, me geholpen met mijn huiswerk en was er altijd voor me geweest, totdat mijn moeder ervandoor ging. Zelfs als hij een knalrood hoofd had en niet uit zijn woorden kon komen door de drank hield hij nog van mij. Ik had erop gerekend dat we ons vanwege die liefde erdoorheen konden slaan. En dat was grotendeels ook gelukt.

Ik zat naast mijn vaders bed en hield zijn hand vast, in de hoop dat mijn aanraking tot hem door zou dringen en hem zou aansporen te vechten. Voor zijn dochters; voor mij, zijn eigen vlees en bloed. Ik had vijftien jaar lang voor hem en voor Maddy gevochten, nu was het zijn beurt. We hadden hem nodig en ik wilde dat hij er alles aan deed om uit zijn coma te ontwaken. We waren zijn dochters en ik moest

erop vertrouwen dat wij de strijd waard waren, want anders zou hij voorgoed verloren zijn voor ons.

De verpleegkundige van de ochtendploeg kwam binnen. Ze liep zachtjes rond, nam mijn vaders pols, maakte een aantekening op zijn status en schonk me een spijtige glimlach. Daar was ik de afgelopen dagen aan gewend geraakt: verontschuldigen, gefronste wenkbrauwen en voorzichtige rouwbetuigingen. Ik keek naar Maddy, die met opgetrokken benen op een tweezitsbankje zat te slapen. Zij ging, net zoals ik, alleen maar bij onze vader weg om even snel te douchen en zich om te kleden. Wij wilden erbij zijn als onze vader de geest gaf.

We hadden nog steeds niet gepraat over wat ons dwarszat. Het drukte zo zwaar op mijn borst dat het net was alsof ik een paar ribben had gebroken. Ik kon niet meer diep ademen omdat ik wist dat Maddy verdriet had. Het feit dat Jackson Cunningham haar echte vader was, had haar als een mokerslag getroffen. We ontweken elkaar, en dat gaf me een ellendig gevoel. Ik had Maddy nodig, nu meer dan anders, maar ze leek me te ontglippen, omdat ze niet vond dat ze er echt bij hoorde. Ik haatte mijn moeder uit de grond van mijn hart, want zij had dit veroorzaakt.

Het enige fijne in deze periode was Maxwell. Wij waren in zijn privévliegtuig hiernaartoe gekomen en hij belde elke dag. Hij had zelfs een hotel voor ons geregeld op loopafstand van het revalidatiecentrum. Onze broer had overal aan gedacht en hij keek niet op een paar centen. Plotseling kwamen topartsen naar mijn vader kijken en zijn medische geschiedenis controleren. Ze gingen na of hij hersendood was, en zo niet, of hij in staat zou zijn om de nawerkingen van het virus en de twee allergische reacties te overwinnen.

Een paar dokters vreesden het ergste. Voordat het nieuwe team specialisten arriveerde, had het revalidatiecentrum mijn vader opgegeven. Ze hadden ons verteld dat ze niks meer konden doen en dat we hem maar beter van de beademing af konden halen.

Zonder beademing redde hij het niet. Ik kon mezelf er niet toe zetten om de stekker eruit te laten trekken. Zou mijn vader het hebben gedaan als ik daar had gelegen? Never nooit niet. Die man zou me hartmassage en mond-op-mondbeademing blijven geven als hij me

daar maar een minuut langer mee in leven kon houden. Ik moest hem wel dezelfde kans bieden.

‘Goedemorgen, mevrouw Saunders,’ zei dr. Lekkerstuk. Hij nam mijn vaders status door, maakte aantekeningen en keek het een en ander na.

Ik rekte me uit om mijn rugpijn te verzachten, die je nu eenmaal krijgt na een week lang op een plastic stoel zitten. Er trok een pijn-scheut door mijn rug en ik kromp in elkaar. Dr. Lekkerstuk schudde zijn hoofd en keek me over een leesbril met zwart montuur aan. Hij had glanzende, kortgeknipte donkere krullen die volgens mij nog nat waren. De geur van douchegel was zo sterk dat hij vast net onder de douche was geweest. Het werd tijd dat ik me ook weer eens op-friste, want dat was alweer twee dagen geleden. Hoeveel deodorant ik ook onder mijn oksels smeerde, het begon al aardig ranzig te rui-ken.

‘Goedemorgen, dokter. Gaat het al een beetje beter met hem?’ Ik deed mijn best niet al te hoopvol over te komen, want de arts fronste nu al een week zijn wenkbrauwen. Deze keer was het echter anders en ik wist dat het eindelijk de goede kant op ging.

De jonge dokter kwam naast me staan en legde zijn hand op mijn schouder. Hij gaf er een kneepje in en ik wist nog maar net een kreun binnen te houden toen de zenuwen door zijn aanraking opspeelden. Ik was zo gespannen dat zelfs een kleine aanraking al heel wat bete-kende. ‘In de loop van de nacht zijn uw vaders longen uit zichzelf gaan werken. Dat is een positieve reactie en het zou kunnen beteke-nen dat hij nu zelf kan ademen, maar ik wil niets overhaasten.’

Ik was oneindig dankbaar voor dit kleine sprankje hoop. Ik om-helsde dr. Lekkerstuk opgelucht. Hij scheen het niet erg te vinden en sloeg zelfs zijn armen om me heen. Daar stonden we, mijn hoofd tegen zijn borst gedrukt, een diepbedroefde vrouw en een arts. Ik hoop-te dat hij mijn vaders leven kon redden, ongeacht of die dat nu ver-diende of niet. Iedereen verdient toch een tweede kans? Als hij het haalde, zou mijn vader het daar vast mee eens zijn. Misschien zou hij daardoor beseffen dat het leven de moeite waard was.

Opeens spatte mijn mooie droom uiteen door het gerinkel van een

smartphone. Ik zette geschrokken een stap naar achteren en keek in de hemelsblauwe ogen van dr. Lekkerstuk. ‘Sorry, maar het was gewoon...’ zei ik, maar hij onderbrak me.

‘Je hoeft je nooit te verontschuldigen voor een knuffel, Mia. Je bent een sterke vrouw, daar ben ik van overtuigd, maar iedereen heeft wel eens behoefte aan steun. We blijven hopen op een wonder. Over een paar uur kom ik weer langs.’

Ik knikte en draaide me om. Daar stond Maddy met haar telefoon tegen haar oor gedrukt.

‘Ja, ze is hier, tante.’ Maddy stak de smartphone naar me uit en woelde door haren. Ze zag eruit zoals ik me voelde, hoewel ik er waarschijnlijk nog erger uitzag.

Ik zuchtte en pakte de telefoon aan. ‘Ja?’

‘Wat is er verdomme aan de hand? Je neemt niet op, je was niet op het vliegveld en je verscheen al helemaal niet in Tucson, Arizona, waar klant negen op je stond te wachten!’

Ik wist zo gauw niet wat ik moest zeggen. Eerlijk gezegd kon ik me er op dat moment niet druk om maken. ‘Millie...’

‘Hou maar op. Je zit tot aan je nek in de stront, jongedame! Als je de kleine lettertjes in je contract had gelezen, wist je dat als je niet komt opdagen, je niet alleen je salaris van honderdduizend dollar kwijt bent, maar ook nog eens honderdduizend dollar moet betalen ter compensatie.’

Ik rende zo snel als mijn vermoeide benen me konden dragen de kamer uit, de hal door naar de tuin. Het was nog vroeg, en er was verder niemand. ‘Ga je me nou vertellen dat ik een rijke hufter honderdduizend dollar schuldig ben?’ brulde ik in de telefoon.

‘Ja, ga lekker schreeuwen,’ zei Millie venijnig. ‘Het is je eigen schuld, hoor.’

‘Mijn vader ligt op sterven, wat moest ik anders?’

‘O, en dan laat je gewoon maar niks meer van je horen? Als ik die klant van tevoren had laten weten dat je verhinderd was, zat je nu niet in de ellende. Maar voorlopig kost dit geintje je tweehonderdduizend dollar. Je hebt nu te weinig geld op je rekening staan om Blaine deze maand te betalen.’

Nee, toch? Ik stond te trillen op mijn benen. Ik liet me snel op de dichtstbijzijnde bank vallen. ‘Is de betaling niet doorgegaan?’ wist ik uit te brengen.

‘Nee. Ik heb je een paar keer per dag gebeld. Uiteindelijk heb ik Maddy te pakken kunnen krijgen, die nam ook pas vandaag op.’

‘Ik had mijn mobieltje uitgezet. Het gaat al een week slecht met mijn vader. Het is nog steeds zeer de vraag of hij het haalt. Ik kan nog niet weg.’ Ik trok met bevende handen aan mijn haren. Door de pijn werd ik weer een beetje helder.

‘Ik kan je niet helpen, Mia. Mijn geld zit in de zaak en de rest heb ik net in een nieuwe onderneming gestoken. Je kunt maar beter een van je rijke vriendjes om hulp vragen. Misschien degenen die extra hebben betaald?’ stelde ze voor. Alsof dat zo gemakkelijk zou gaan. Seks en geld, daar draaide het bij Millie om.

Ik ging Wes of Alec echt niet om tweehonderdduizend dollar vragen. ‘Ik verzin er wel iets op.’

‘Wel snel graag. Je volgende klant is Drew Hoffman.’

Die naam kwam me bekend voor. ‘Is dat niet de dokter van de sterren? Die elke dag een tv-show heeft, zijn eigen merk vitamines, sportkleding en dvd’s? Dat meen je toch zeker niet?’

‘Ja, die dus. Hij had jouw zwempakcampagne gezien over schoonheid in alle maten. Hij wil dat je in zijn show dagelijks een item genaamd “Mooi leven” presenteert. Als het aanslaat, krijg je in het nieuwe jaar misschien wel een vaste aanstelling. Wat dacht je daarvan?’ vroeg ze kakelend. Een heks was er niets bij vergeleken. Als ze naast me had gestaan, had ik haar met liefde gewurgd.

Wat ik ervan dacht? Het was het mooiste wat me kon overkomen. Ik drukte mijn linkerhand tegen mijn slaap. Mijn hart ging als een bezetene tekeer. Als mijn vader niet zo ziek was geweest, had ik een vreugdedansje gemaakt. Tot nu toe had de pers gunstig gereageerd op mijn aanwezigheid op de buis. Antons video kwam volgende maand uit en dat was een mooie toevalstreffer. De kans om in een show van dr. Hoffman te werken was waanzinnig. Op deze manier kon ik het zelf maken, zonder hulp van anderen.

Verdorie, ik moest Wes nodig spreken. Ik wilde weten wat hij er-

van vond. Misschien kende hij de dokter wel persoonlijk en anders wel via via. Alleen kon ik hem niet bereiken en had ik al twee weken niets van hem gehoord. Ik had geen flauw idee waar hij zat en wanneer hij weer terugkwam. Judi had me verteld dat Wes twee tot drie weken weg zou blijven en dat hij mij zou bellen. Meer kon ze me niet vertellen. Ik had een voicemailbericht van hem gekregen dat ik nauwelijks kon verstaan. Hij zou snel weer thuis zijn en hield van me. Maar daar was het bij gebleven.

Dan was er ook nog het probleem van de tweehonderdduizend dollar die ik Blaine moest betalen.

‘Ik hoop maar dat mijn vader snel opknaapt. Zeg de opdracht in oktober nog maar niet af. Ik zal mijn best doen om bereikbaar te blijven, maar dat valt momenteel niet mee. Er zijn ook wat problemen in de familie, maar dat hoor je nog wel. Het heeft met mama te maken.’

‘Heeft Meryl contact opgenomen?’ fluisterde Millie.

Ik schudde mijn hoofd om hoe onzinnig het was. Ik wilde het er niet over hebben. Mijn vader vocht voor zijn leven, dus mijn moeder deed er nu niet toe. Ik had totaal geen behoefte aan mijn moeder met al haar geheimen en slechte beslissingen. ‘Nee, maar er is iets boven water gekomen. Als het wat beter met mijn vader gaat, bel ik je. Oké?’

Millie zuchtte diep. ‘Komt het wel weer goed met hem?’

Ik lachte schamper. ‘Doe maar nu niet net alsof het je een bal kan schelen. Je hebt altijd al een hekel aan hem gehad en vond het vreselijk dat hij nadat mama ons in de steek liet niet met ons in Californië is gaan wonen. Hij heeft zijn best voor ons gedaan.’

Nu lachte Millie schamper. ‘Zijn best? Dan hadden jullie een goed leven gehad. Toen mijn zus er nog was, waren jullie gelukkig. Maar toen ze eenmaal weg was, kon hij er niets meer van maken.’ Haar stem was ijskoud en verkilde me tot op het bot.

Ik kon het niet hebben dat ze mijn vader aanviel. ‘Hij heeft ons in elk geval niet laten zitten, zoals jouw zus. De vrouw die jij zo mist, heeft haar dochttertjes van tien en vijf zonder ooit nog om te kijken achtergelaten, maar dat is verder geen punt, toch? Het was niet de eerste keer dat ze dat deed. Ach, wie weet hoe vaak ze het nog heeft

gedaan. Ik heb waarschijnlijk nog meer broers en zussen zonder dat ik het weet.'

'Je moeder was niet in orde,' zei Millie snotterend. 'Dat weet jij ook wel. Ze was niet het type voor een huwelijk en kinderen. Ze was een vrije geest en had ruimte nodig, anders voelde ze zich gevangen.'

'Ja, ga haar nog verontschuldigen ook.'

'Ze hield van je, Mia.'

Ik snoof. 'Noem je dat liefde? Dat je je eigen dochters in de steek laat? Liefde. Ze weet niet eens wat het betekent.' Door Wes wist ik wel wat liefde betekende. Als je van iemand hield, dan was diens geluk belangrijker dan dat van jou. Je offerde je op voor die persoon. Natuurlijk was het een kwestie van geven en nemen, maar dat hoorde bij het samenzijn, bij een gezin. 'Mijn moeder had geen flauw idee wat liefde inhoudt, Millie,' zei ik.

'Dat mag je niet zeggen. Meryl was soms psychisch niet in orde, dat had ze al als kind.'

Ik vond dat Millie maar eens moest weten hoe haar zus werkelijk was. 'Laat maar. Trek jij Maxwell Cunningham nog maar eens na.'

'Die klant van je? Die heb ik onderzocht, dat weet je,' zei ze verveeld en geïrriteerd.

'Doe nu maar, Millie, en lees vooral zijn geboortebewijs goed door.'

Ik liep terug naar het revalidatiecentrum, want ik snakte naar een kop koffie.

'Dat slaat nergens op, Mia. Zijn geboortebewijs?'

'Ja.'

'En wat moet ik dan ontdekken?'

Ik proestte het uit. De medische staf in de hal keek me aan alsof ik gek was geworden, maar dat kon me niets schelen. Deze mensen hadden genoeg ervaring met geesteszieken, die zouden zich er verder niets van aantrekken.

'Dan zul je ontdekken dat de moeder van Maxwell Cunningham Meryl Colgrove heet en zijn vader Jackson Cunningham.'

'Dat meen je niet. Dat bestaat niet. Hij liegt.' Ze was duidelijk geschokt. Gelukkig had ze daar niets van geweten.

‘Ja, Meryl liet haar zoontje van één gewoon achter. Drie jaar later trouwde ze met mijn vader en een jaar daarna kreeg ze mij.’

Ik was niet van plan geweest om de hele stamboom erbij te halen, maar Millie had me het bloed onder de nagels vandaan gehaald toen ze dat mens verdedigde. Die had dat helemaal niet verdiend.

‘Dat kan niet, dat had ik wel geweten...’ zei Millie ademloos.

Ik was in de kantine aanbeland en liep naar het koffiezetapparaat. Ik deed er vijfenvijftig dollarcent in en zette een bekertje in de machine. De koffie was smerig, maar ik bleef er wel wakker door. Nou ja, een uur lang dan, en daarna moest ik halfdood nog een bakkie gaan halen. Dit deed ik dus ettelijke keren per dag.

Ik haalde diep adem en liet mijn voorhoofd tegen de machine rusten terwijl de beker volliep. Het gezoem en getril deden mijn pijnlijke hoofd goed. ‘Maar daar blijft het niet bij.’

‘Niet doen, Mia,’ zei Millie snikkend. Op dat moment kon het me werkelijk niet meer schelen. Ik had in de afgelopen weken zo veel meegemaakt, Millie moest de waarheid maar eens horen.

‘Maxwell Cunningham is niet alleen mijn halfbroer, maar ook nog eens Maddy’s echte broer. Weet je wat dat betekent, Millie?’ Ik was zo boos dat ik harder ging praten. ‘Dat betekent dat jouw zus mijn vader heeft belazerd. Tien jaar nadat ze met Jackson Cunningham een kind had gekregen, kregen ze weer een relatie en raakte ze zwanger van Maddy. Dat klerewijf deed net alsof Maddy van papa was en ze heeft nooit de moeite genomen om het op te biechten. Zo’n soort vrouw is die zus van jou. Leer er maar mee omgaan, heb ik ook moeten doen.’

Ik verbrak de verbinding, pakte de beker en dronk hem in één teug leeg. De koffie was zo heet dat ik mijn tong verbrandde en er niets van proefde. Ik kon er niet mee zitten. Door de pijn hoefde ik even niet aan mijn vader te denken.

Ik deed nog wat geld in het apparaat en zette mijn lege beker erin, en daarna eentje voor Maddy. Ook deze keer drukte ik mijn voorhoofd tegen de machine. Heel even gaf ik toe aan het niets.

‘Jezus, schatje, kom eens hier,’ hoorde ik de liefste stem die ik kende, op die van Wes na, zeggen. Mijn broer trok me in zijn gespierde armen.

‘Max,’ snikte ik tegen zijn borst. Ik hield hem stevig vast en jankte het uit. Binnen de kortste keren had ik Max’ zwarte overhemd nat gehuild, maar daar trok hij zich niets van aan. Voor het eerst sinds ik het belletje over mijn vader had gekregen, voelde ik me veilig. ‘Dank je. Wat fijn dat je er bent,’ wist ik tussen de snikken door uit te brengen.

Hij hield me zelfs nog steviger vast. De kilte in me werd door zijn warmte verdreven. ‘Dat is toch normaal, als mijn zusjes het moeilijk hebben? Hou me maar vast, schatje.’

En dat deed ik ook.

Toen ik snikte, bleef Max staan. Toen mijn benen het begaven en ik niet meer kon staan, tilde hij me op. Toen ik jammerde dat het zo slecht met mijn vader ging en ik hoopte dat hij zou blijven leven, fluisterde hij me troostend toe.

Het was voor het eerst dat ik van iemand op aan kon, dat iemand meteen naar me toe kwam omdat ik hem nodig had. In de veilige haven van Max’ armen sloot ik hem voor altijd in mijn hart. Ik had een broer en nu ik wist hoe dat was, wilde ik hem nooit meer kwijt.